

Kriaso
hláda
nie

Erika Zahumenská-Slezáková

Venujem s láskou rodičom.

Časť prvá
Mucha v metre

Cesta

Google ma dnes vyzval,
nech sa zahrám na dídžeja,
vraj výročie má, pekne prosím,
hip hop.
Skáčem z toho od radosti
po po stro op!

Keby tí vedeli!

Každodenne mixujem tóny
aj bez svetiel reflektorov
a zvíjajúcich sa tiel.
Tancujem na zaprášených cestách
plných ostrých skiel.

Niektorý akord života ma bolí,
iný znie ako zhudobnená krása.
Nedajú sa oddeliť!
V tom je ten vtip, úskalie i spása.

Čakanie

Femme fatale na kúpeľnej kolonáde
nedočkavo pohla malíčkom,
odhrnula prameň vlasov z čela.
V príručnom zrkadielku pohladila okom
vlastný zjav: „Bože, som taká skvelá!

Neodolá mi žiaden muž. Súci pán
nesmie mať lámku, vredy,
choroby srdca, žlčníka, čriev.
A nevšímať si mladých diev!

Musí nosiť kvietok v chlopni saka.
Nech je aj gurmán, estét, tenista,
znalec parketu!

Oblátky, zmrzlina, becherovka
a viedenská káva
ho bez násilia presvedčia,
že som preň tá pravá.

Poletíme spolu na obláčiku lásky
do modrastých sfér.
Prečo mešká? Pricestuje? Kde je?!
Čakanie na ideál ozaj nie je fér!“

Povzbudenie

Piliere jedného pražského mosta
nesú nasprejovaný odkaz:
„Nevzdávejte se!“

Odpoveď zúfalcovi,
rameno plačúcemu,
svetielko na konci tunela,
podanú ruku.

Uprostred záplavy áut, hluku,
v dvoch slovách
objavuješ rozkvitnutú lúku.

Niekedy stačí málo
a vieš, ako máš reagovať na to,
čo sa stalo.

Chovateľ

Vlastným výstavného psa. Šampióna.
Oploďňuje vybrané sučky v okolí,
nie obyčajné, bez papierov,
tie akoby ani neboli.

Obojok? Má, hoj, vybíjaný,
aj koženú vôdzku.
Strava? Superkvalita.
Nech sa leskne,
keď ideme na pochôdzku!

Okoloidúci isto omdlievajú blahom,
obdivujú, ako ma psík skvelo ovláda
jedným ťahom.

Vodí si ma na prechádzkach
od domu k domu.
Obídeme celý rajón
a zamierime k stromu.

Zamyslenie: „Čo som chcel?“
Už bežíme ďalej.
Ulička, most, čerešňová alej,
prekážková dráha.
„Kam ma ešte ťahá?!“

Vraj musíme trénovať,
inak ho psí život hrozne nudí,
až mi zlepší kondíciu,
prihlási ma na výstavu ľudí.

P. S. Ak nebudem chcieť, hovoril čosi
o hladnej susedovej doge...

Cnenie

Zvieram medailónik
a v ňom podobizeň.

Naberám do očí
dobro v drahej tvári,
je pre mňa krásna
ako ruža na oltári.

Žiarivé leto bez konca
spiace v zlatom kove.
Vždy, keď ťa vidím,
obrázok,
túžim po domove.

Akoželáska

Voňavá lipa pri kaplnke
je svedkom nášho rozchodu.

Už sa nedokážeme objat', pobožkat',
nemôžeme si prísť na meno.
Čo bolo predtým niečím sladkým,
zostalo iba bremenom.

Smutná akoželáska odchádza.

Uvoľňuje
miesto pre lásku.

Pre tú, ktorá vytrvá,
nezľakne sa búrok, nepriazní.
Nad hlúposťami mávne rukou
a povie iba – drahý, drahá, neblázni.

Letné čarovanie

Šepkám ti do ucha
tajomstvá sveta,
si mojou kráľovnou
a hviezdou tohto leta.

Fúkaš mi slamkou
do oka džús,
keď ťa chcem pobožkať,
povieš len „skús“.
Tak skúšam.

Hókusypókusy –
patrí nám mesto.
Abrakadabra –
v ňom jedno miesto;
drevená lavička
pri morovom stĺpe,
kde ľudia plakali,
dnes znie náš smiech.
Čo bolo kedysi,
je pre nás NECH!

Nech nikto nesmúti,
nech zmizne strach!
Čarodej zachovaj
med tohto leta na perách.

Zostaňme sladkí
tak ako dnes,
vetriček, vetrík,
želanie nes,
do zeme citov,
kde nekraľuje čas,
lež vládne láska,
ktorá je v nás.

Originál

Pripomínaš bodliak
uprostred upraveného parku.
Solitér v zajatí.

Okolie by ti rado
pristihlo krídla podľa fazóny,
vymedzilo zóny zákazov
a povolení,
skontrolovalo správnosť formy
podľa danej normy...

Je očividné,
si vymodelovaný z inej hlíny,
nie lepší, nie horší,
prосто iný –
preto neomylnne budíš vášne.

Nemeň sa!
Bodliak je krásny.

Kód

Pohyblivé schody
v obchodnom dome
prevádzajú osudy.

Ženu s igelitkou.
Starkú plnú bôľu.
Dieťa, čo sotva
navštevuje školu.
Muža s viazankou
a náznakom plešivosti.

Zhora nadol. Zdola hore.
Hostia hostí.

Pútnikov do Euronicsu,
Tesca, CCC,
prahnúcich po pravej koži
a kupujúcich veci z PVC.

Nákupy, nákupy...

Vložme do všetkých tašiek sveta
špeciálny kód! Neprideľuje ho
žiadna firma ani štát.

?

Ide o schopnosť
mať seba i druhých
aspoň trocha rád.

Čistý tón

Všetci niečo hovoria,
šum zosilňuje, éterom hrmí
babylon.

Kam sa ukryl jeden čistý tón?
Žije v konvalinkách? Horskej riave?
Spí zakliaty do letokruhov dreva?

Jestvuje v pravde, ktorá pretrvá,
a hlasom čírym ako krištál
v srdci spieva.

Mucha v metre

Tubus patriaci vagónom metra,
miesto, ktoré sa dá ťažko vetrať.
Bez slnka, rastlín, vody.
Na oboch stranách pohyblivé schody.

Podsvetie prehľta rôznorodú masu;
úradník, bezdomovec, zamestnanec pásu,
učiteľka, sporo odetá deva.
Nieko je elegantný, iný ako z chlieva.

Jedno majú spoločné – vzájomnú nedôveru,
vnútorného detektíva:
„Človeče cudzí, čo sa v tebe skrýva?“

Vtom na nástupisko vletí mucha.
Obyčajná, drzá, voči ľuďom hluchá.
Sadá im na nosy, ruky, tašky, mobily.
Skryto dúfa: „Hádam by ma nebili!“

Čo dodať?! Rôznorodý dav zjednotila.
Mnohí prítomní predviedli akčné scény
s okrídlenou hviezdou v titulnej roli.
Len ten záver – muchu dodnes bolí!
The end.

Poučenie? Netlač sa, kam nemáš.

Otcove ruky

Tvoje ruky dokázali
všetko na svete,
pracovali toľko, že sa to nedá
vypovedať vo vete.

Svedkami sú veci naokolo,
všetko staré
tebou opravené bolo
a nové?
Vylepšil si každú vec!
Otec, bol si umelec.

Fialový orgován aj ruže,
čo si sadil, prekvitajú, žijú.
V ich vôni čujem ozvenu:
„Teš sa z krásy, dcérka,
a nepíš elégiu!“